



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: R.O., zastoupeného JUDr. Janou Martinů, advokátkou se sídlem Zahradní 253, Klášterec nad Ohří,** proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje,** odbor správních agend a dozoru, krajský živnostenský úřad, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2010, čj. 433/DS/10-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou došlou soudu dne 17.5.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 11.3.2010, čj. 433/DS/10-3, a rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 21.1.2010, sp. zn. 3757/2009 SHD, čj. MUCH 5174/2010 SHD.

Rozhodnutím ze dne 11.3.2010, čj. 433/DS/10-3, Krajský úřad Karlovarského kraje zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 21.1.2010, sp. zn. 3757/2009 SHD, čj. MUCH 5174/2010 SHD, jímž tento správní orgán došel k závěru, že žalobce je vinen tím, že dne 12.5.2009 v době kolem 8:35 hod. v katastru obce Františkovy Lázně na silnici č. I/64 v km 3,038 před křižovatkou se silnicí č. III/21326 (směr Poustka) jako řidič vozidla zn. Lincoln Navigator RZ X předjížděl kolonu vozidel v době, kdy vpředu jedoucí řidič vozidla zn. Avia RZ X P.B. na uvedené křižovatce odbočoval s vozidlem vlevo

a dával znamení o změně směru jízdy vlevo. Došlo ke střetu pravou přední částí vozidla zn. Lincoln do levé přední části odbočujícího vozidla zn. Avia. Vozidlo zn. Lincoln bylo nárazem odhozeno vlevo na odstavnou plochu, kde narazilo do odstaveného nákladního vozidla zn. Daf RZ X řidiče J.L. Při dopravní nehodě došlo k těžkému zranění obviněného, který utrpěl tržnou ránu ve vlasové části hlavy, otřes mozku a zlomeninu levé česky; k lehkému zranění P.B., který utrpěl lehký otřes mozku, zhmoždění levého očního víčka a krajiny kolem oka a zhmoždění levého ramene; k lehkému zranění J.L., který trpěl zhmoždění obou bérců a zhmoždění bederní páteře. Dále došlo k poškození vozidla zn. Lincoln Navigator RZ X ve vlastnictví L.O., k poškození vozidla zn. Avia RZ X ve vlastnictví firmy Františkolázeňská výtopna s.r.o. a k poškození vozidla zn. Daf RZ X ve vlastnictví firmy HS LINE, s.r.o. Svým jednáním porušil ust. § 17 odst. 5 písm. b) a e) zákona o silničním provozu. Dopustil se tak přestupků podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 a písm. i) zákona o přestupcích. Způsobil dopravní nehodu, při které škoda na vozidlech zřejmě přesáhla částku 100.000,- Kč. Za porušení uvedených právních předpisů byla obviněnému jako sankce uložena pokuta v částce 8.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 51 zákona o přestupcích].

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

V žalobě žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného a tedy i rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru silničního hospodářství a dopravy, čj. MUCH 5174/2010 SHD ze dne 21.1.2010 a nikoli 22.1.2010, jak uvedl žalovaný, je v rozporu se zákonem, neboť se nejedná pouze o jeho přestupek a dle názoru žalobce jsou tedy rozhodnutí nezákonná. Žalobce v průběhu správního řízení předložil znalecký posudek č. 18 – 754/2009 zpracovaný znalcem Ing. Chládkem, kterým znalec vyvracel tvrzení řidiče P.B. V rámci opětovného projednání přestupku předložil žalobce dodatek č. 1 zpracovaný dne 19.10.2009, kdy znalec uvádí, že nelze technicky doložit, že vozidlo Avia mělo zapnutý levý ukazatel směru jízdy a po jakou dobu byl zapnutý, tedy že řidič vozidla Avia neporušil § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, a že žalobce neohrozil v průběhu předjíždění žádné vozidlo. Naopak znalec v dodatku posudku uvádí, že řidič vozidla Avia ohrozil svým manévrem žalobce jedoucího v levém pruhu. Z tohoto žalobce vyvozuje, že řidič vozidla Avia měl přinejmenším spoluúčast na dopravní nehodě a pak s ohledem na zranění žalobce a dobu jeho léčení se nejednalo o přestupek, který projednávají obecní úřady obcí s rozšířenou působností ve smyslu § 53 odst. 2 zákona o přestupcích, ale již o trestný čin a k projednání trestného činu jsou věcně příslušné soudy.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil mj. tak, že žalobce na podporu své obhajoby nechal vypracovat znalecký posudek na předmětnou dopravní nehodu, kdy znalec

Ing. Chládek vycházel ze spisové dokumentace, která mu byla poskytnuta zadavatelem, tedy žalobcem. Žalobce si vyžádal 27 listů kopií ze spisu a tato část spisové dokumentace pořázené orgány PČR byla podkladem pro vypracování znaleckého posudku Ing. Chládkem. Znalec tedy vycházel z neúplných podkladů. Nelze tudíž hovořit o znaleckém posudku, který by vycházel ze všech podkladů a obsahoval co nejucelenější pohled na vznik a průběh nehodového děje. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že jak znalecký posudek, tak i jeho dodatek jsou součástí spisové dokumentace, ale současně s tím konstatoval, že znalecký posudek nevychází z úplných podkladů a u dodatku znaleckého posudku není ani uvedeno, na základě jakých podkladů byl vypracován. Žalovaný pak k těmto důkazům předloženým žalobcem při svém rozhodování nepřihlížel. Žalobce namítá, že nelze technicky doložit skutečnost, že nákladní vozidlo zn. Avia mělo zapnutý levý ukazatel změny směru jízdy. Žalovaný se touto námitkou zabýval v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Na straně 10 žalovaného rozhodnutí žalovaný k předmětné námitce uvedl, že svědek H. viděl řidiče B. uvést v činnost levý ukazatel změny směru jízdy, řidič B. každý den před jízdou kontroloval technický stav vozidla a inkriminovaného dne tomu nebylo jinak, kontrola funkčnosti světelné soustavy na nákladním vozidle zn. Avia byla součástí vyšetřování dopravní nehody. Uvedené důkazy spolu vzájemně nejsou v rozporu a tvoří uzavřený celek. Žalovaný pak neměl důvodnou pochybnost o tom, že nákladní vozidlo zn. Avia dávalo znamení o změně směru jízdy vlevo. Žalobce namítá, že nelze technicky doložit, po jakou dobu byl v činnosti levý ukazatel změny směru jízdy na nákladním vozidle zn. Avia, a tedy nelze vyloučit podezření, že se řidič nákladního vozidla zn. Avia pan B. dopustil porušení ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Rovněž touto námitkou se žalovaný zabýval a vypořádal se s ní v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Řidič B. do protokolu uvedl, že věděl o tom, že projíždí nebezpečným úsekem silnice č. I/64, věděl o tom, že se v daném úseku v minulosti již stalo několik dopravních nehod, a proto v zájmu bezpečného odbočení vlevo dal znamení o změně směru jízdy vlevo již ve vzdálenosti cca 100 metrů před samotnou křižovatkou a zařadil se co nejbližší ke středu vozovky. Dával tedy jednoznačně najevo svůj úmysl odbočit vlevo a to včas a v dostatečné vzdálenosti před samotným odbočením vlevo. Žalovaný pak našel podporu pro tvrzení řidiče B. v nepřímých důkazech a to v chování ostatních řidičů, kteří jeli ve stejném směru jízdy a za nákladní vozidlo zn. Avia se zařadili do kolony. Tato kolona čítala dle žalobce nejméně čtyři vozidla včetně nákladního vozidla zn. Avia. Pro rozhodování žalovaného bylo dále důležité svědectví svědka pana P., který kolonu pomalu jedoucích vozidel dojel a do této se zařadil. Přes velké nákladní vozidlo svědek P. malou Avii neviděl, ale věděl o blížící se křižovatce a situaci v provozu správně vyhodnotil tak, že se do pomalu jedoucí kolony vozidel zařadil a tuto nepředjížděl. Po zhodnocení všech důkazů neshledal žalovaný důvod, který by jej vedl k podezření, že řidič nákladního vozidla zn. Avia pan B. porušil právní povinnost ukládanou mu ust. § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že při odbočování vlevo nedával znamení o změně směru jízdy. Žalovaný dále neshledal důvod, který by jej vedl k podezření, že řidič nákladního vozidla pan B. svým způsobem jízdy porušil ust. § 21 odst. 1 část věty za středníkem zákona o silničním provozu. Místo střetu žalobce označil ve středu komunikace. Šetřením na místě dopravní nehody bylo pak skutečné místo střetu zjištěno v levé části pozemní komunikace, ve vzdálenosti cca 70 centimetrů od levého okraje pozemní komunikace. Střet byl veden na levé přední kolo malého nákladního vozidla zn. Avia. Z dokumentů obsažených ve spisové dokumentaci zpracované orgány Policie ČR má žalovaný za prokázané, že malé nákladní vozidlo zn. Avia bylo v době střetu již celou svou délkou přes levý jízdní pruh, kdy není vyloučeno, že přední okraj kabiny korespondoval

s levým okrajem komunikace či dokonce několik centimetrů přes levý okraj komunikace přesahoval. Pokud by byla obhajoba žalobce založena na reálném základu a řidič B. by jej při odbočování ohrozil, poškození vozidel by vyznělo jinak. V takovém případě by nákladní vozidlo zn. Avia bylo poškozeno více ve své přední části a osobní vozidlo zn. Lincoln Navigator by doznalo škody na levém boku. K námitce žalobce týkající se datace rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný uvádí, že předmětné rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru silničního hospodářství a dopravy, bylo vypracováno dne 21.1.2010 a poštovní přepravě bylo předáno dne 22.1.2010. Dle § 71 odst. 2 písm. a) spr. ř. se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 spr. ř. a tato skutečnost se na písemnosti vyznačí slovy „Vypraveno dne:“. Ve spisové dokumentaci je na listu č. 134 založena první strana rozhodnutí vydaného Městským úřadem Cheb, odborem silničního hospodářství a dopravy, na které je vyznačeno datum písemného vyhotovení rozhodnutí dne 21.1.2010 a je zde rovněž umístěno razítko se slovy „Vypraveno dne:“ s vyznačeným datem 22.1.2010. Ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) spr. ř. pak žalovaný považuje za datum vydání prvoinstančního rozhodnutí o přestupku den 22.1.2010.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu [zákon o přestupcích tu odkazuje na zákon o silničním provozu] zakázáno.

Podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu [zákon o přestupcích tu odkazuje na zákon o silničním provozu] způsobí dopravní nehodu, při které je způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí hmotná škoda převyšující zřejmě částku 100 000 Kč.

Podle § 17 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet.

Podle § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy.

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož

rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náleze ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 zákona o přestupcích byly zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 – s určitými změnami –, „převezeny“ ze zákona o přestupcích do zákona o silničním provozu (§ 125c).

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládou koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

V daném případě byl žalobce shledán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích a přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích (v obou případech pochopitelně ve znění účinném do 31.7.2011). Přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích koresponduje s přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu [Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno]. Přestupek podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích nemá v zákoně o silničním provozu odpovídající skutkovou podstatu. Za této situace je podle názoru zdejšího soudu třeba vycházet z toho, který z uvedených přestupků byl přísněji postižitelný (srov. i § 12 odst. 2 věta první zákona o přestupcích). Přísněji postižitelný přestupek je zpravidla ten, za který lze uložit zákaz činnosti. Za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích se ukládala pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku (§ 22 odst. 7 zákona o přestupcích), kdežto za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ukládala [toliko] pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč (§ 22 odst. 8 část věty před středníkem zákona o přestupcích). Z toho je zřejmé, že přísněji postižitelným a tudíž závažnějším byl přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích.

Vzhledem k tomu, že „předjíždění vozidla v případech, kdy je to zakázáno“, zakládá odpovědnost za přestupek podle předchozí i stávající právní úpravy a současně je považováno za závažnější z obou výše uvedených deliktů jednání, má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které by pro daný případ *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

V žalobě žalobce namítal zejména to, že řidič vozidla Avia měl přinejmenším spoluúčast na dopravní nehodě.

V odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 21.1.2010, sp. zn. 3757/2009 SHD, čj. MUCH 5174/2010 SHD, žalobce uvedl, že se neztotožňuje se závěry správního orgánu týkajícími se zejména prokázání, že řidič vozidla Avia dával znamení o změně směru jízdy vlevo. Dále se žalobce neztotožnil s názorem správního orgánu, že řidič B. měl právo se spoléhat na dopravní kázeň obviněného, jemuž pravidla silničního provozu nařizují nepředjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo. Žalobce odkázal na závěry znalce uvedené ve znaleckém posudku a jeho dodatku, kdy skutečně nelze technicky ze spisového materiálu doložit, že vozidlo Avia mělo v době nehody zapnutý levý ukazatel směru. Dále se žalobce neztotožnil se závěrem správního orgánu, že jedinou příčinou dopravní nehody mělo být jeho protiprávní jednání spočívající v tom, že nesprávně předjížděl kolonu vozidel vlevo ve chvíli, kdy řidič vozidla Avia řádně a včas dával najevo změnu směru jízdy vlevo, a nemohl se bezpečně zařadit před vozidla, která hodlal předjet.

Své rozhodnutí o odvolání ze dne 11.3.2010, čj. 433/DS/10-3, odůvodnil Krajský úřad Karlovarského kraje mj. tím, že účastník dopravní nehody řidič B. po dopravní nehodě orgánům PČR uvedl, že přibližně sto metrů před křižovatkou na obec Poustka zapnul funkční levý ukazatel změny směru jízdy. Z protokolu o dopravní nehodě, zpracovaného orgánem PČR dne 12.5.2009, je odvolacímu správnímu orgánu známo, že součástí vyšetřování dopravní nehody byla i kontrola světelné soustavy u nákladního vozidla Avia, kterou bylo zjištěno, že levý přední ukazatel změny směru jízdy je funkční. Dne 12.5.2009 byl orgánem PČR vyslechnut svědek H., který uvedl, že řidič B. zapnul levý ukazatel změny směru jízdy cca sto metrů před předmětnou křižovatkou. Z výpovědi svědka B. ze dne 26.8.2009 je pak odvolacímu správnímu orgánu známo, že technický stav vozidla kontroluje každý den a v den dopravní nehody tomu nebylo jinak. Předmětem kontroly je mimo jiné i kontrola funkčnosti osvětlení a toto bylo v pořádku. Svědek H. pak do protokolu o výsledku svědka uvedl, že je rovněž řidič a ze zvyku sleduje činnost řidiče. Viděl tedy, že řidič B. zapnul ukazatel změny směru jízdy. Do protokolu dále uvedl, že osvětlení vozidla je kontrolováno každý den ráno před výjezdem. Na základě shora uvedeného má odvolací správní orgán za prokázané, že nákladní vozidlo Avia mělo funkční osvětlení, důkazy v této věci tvoří uzavřený celek a nejsou si ve vzájemném rozporu. Odvolatel pro své tvrzení nabídl odvolacímu správnímu orgánu jako důkaz závěry znaleckého posudku, který byl zpracován Ing. Chládkem na žádost odvolatele. Odvolací správní orgán ale znalecký posudek, jako důkaz odvolatelovy nevin, nepřijal. Znalec při vypracování znaleckého posudku nevycházel z komplexních podkladů, k vypracování posudku mu posloužil toliko protokol o nehodě v silničním provozu zpracovaný

PČR, jehož součástí jsou výpovědi odvolatele, řidiče B. a svědků P., H. a L. učiněné před orgány PČR. Znalec měl nalézt odpověď na otázky týkající se rychlosti osobního vozidla Lincoln v době před střetem s vozidlem Avia, střetové rychlosti vozidla Lincoln s vozidlem Avia, střetové rychlosti vozidla Lincoln s vozidlem DAF a stanovení možností řidičů Avie a Lincolnu zabránit střetu. Předmětem přestupkového řízení ovšem nebylo porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterým je stanovena nejvyšší dovolená rychlost mimo obec. Předmětem řízení bylo porušení právní povinnosti dané řidiči ust. § 17 odst. 5 zákona o silničním provozu, které řidiči zakazuje předjíždět za situací, které zákonodárce vyhodnotil jako nebezpečné pro plynulost a bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a jako nebezpečné pro účastníky provozu na pozemních komunikacích. Ačkoliv znalec neměl pro vypracování znaleckého posudku všechny potřebné podklady, správní orgán I. stupně se znaleckým posudkem zabýval a na jednotlivé body závěru znaleckého posudku v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval. Správnímu orgánu I. stupně tedy nelze vytýkat, že by svým postupem porušil ustanovení § 3 spr. ř., tedy že řádně nezjistil stav věci, o níž rozhodoval. Odvolací správní orgán se rovněž neztotožnil s tvrzením odvolatele, že prokázání funkčnosti směrového ukazatele malého nákladního vozidla Avia postavil správní orgán I. stupně pouze na logické úvaze. V daném případě postupoval správní orgán I. stupně zcela v duchu ust. § 68 odst. 3 spr. ř., kdy v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí uvedl všechny důkazy stran funkčnosti směrových světel malého nákladního vozidla Avia, tyto důkazy shrnul, dal do protiváhy s tvrzením odvolatele a logickou úvahou dospěl k závěru, že malé nákladní vozidlo Avia bylo vybaveno funkčním osvětlením a úmysl odbočit vlevo byl dáván směrovými světly. Odvolací správní orgán se s postupem správního orgánu I. stupně ztotožnil, neshledal v něm rozpor s platnými právními předpisy, v postupu správního orgánu I. stupně neshledal porušení procesních práv odvolatele a vznesenou námitku shledal nedůvodnou.

V žalobě se žalobce dovolává některých údajů z dodatku č. 1 posudku č. 18-754/2009 vypracovaného dne 19.10.2009 znalcem Ing. Vladimírem Chládkem.

Z tohoto dodatku se zjišťuje, že na otázku „Lze technicky prokázat, zda vozidlo Avie v době před nehodou a v době nehody mělo zapnutý funkční ukazatel směru vlevo?“, znalec odpověděl: *Technicky nelze doložit ze spisového materiálu – zapsaných stop Policií ČR, že vozidlo Avia mělo v době nehody zapnutý levý ukazatel směru.* [2.1] a na otázku „Lze technicky prokázat, jak dlouho před nehodou tento ukazatel směru byl zapnut?“, znalec odpověděl: *Nelze prokázat doba, po jakou tento ukazatel byl funkční, pokud byl zapnut.* [2.2]. V uvedeném dodatku sub 2.4 [„Lze technicky prokázat, že vozidlo Lincoln v průběhu předjíždění ohrozilo nějaké vozidlo?“] znalec mj. uvedl: *Řidič vozidla Lincoln nijak neohrozil řidiče jedoucí v pravém jízdním pruhu. Ani řidiče vozidla Avia.* a sub 2.6 [„Kdo a jakým manévrem způsobil ohrožení účastníků dopravní nehody?“] znalec mj. uvedl: *Vybočením vozidla Avie do levého jízdního pruhu došlo k ohrožení řidiče vozidla Lincoln.*

V těchto souvislostech považuje soud za potřebné vyslovit se k pojmům „znalec“ a „znalecký posudek“.

Podle § 56 spr. ř. závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze

opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce [věta první] a správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí [věta čtvrtá].

Obdobná úprava se nachází v § 127 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“ nebo „o.s.ř.“), v § 50 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) či v § 105 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“ nebo „tr. ř.“).

Z uvedených ustanovení plyne, že v řízeních podle správního řádu, občanského soudního řádu, zákona o Ústavním soudu či trestního řádu je „znalcem“ (toliko) ten, kdo je jako znalec příslušným státním orgánem ustanoven (příbrán), a „znaleckým posudkem“ je úkon znalce, jehož vypracování mu bylo uloženo příslušným orgánem.

Vzniká však otázka, jak přistupovat k posudkům vypracovaným soudními znalci na (přímou) žádost účastníků řízení. V tomto případě má soud za to, že inspirativní jsou názory judikatury a doktríny k řízením před jinými státními orgány.

K tomu soud předepisuje, že zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, rozlišuje znaleckou činnost v řízení před orgány veřejné moci a znaleckou činnost prováděnou v souvislosti s právními úkony fyzických nebo právnických osob (§ 1 odst. 1 tohoto zákona).

Ohledně této otázky dospěla doktrína k tomuto poznatku: *Stává se, že se účastníci před sporem obrací na osoby, jež jsou zapsány v seznamu znalců, o podání expertizy o odborných otázkách, jež bude třeba ve sporu řešit. Hovoříme o expertizách (§ 1 odst. 2 zák. č. 36/1967 Sb.). Jsou-li tyto expertizy předloženy soudu v rámci řízení, nemůže soud s nimi nakládat jako se znaleckými posudky – z důkazního hlediska jde o soukromé listiny (§ 129). S jejich obsahem se ovšem soud musí vypořádat (§ 132). Osobu, která takovou soukromou expertizu vypracovala, nelze ovšem ustanovit znalcem (§ 11 odst. 1 zák. č. 36/1967 Sb.). Účastníku, i když ve sporu zvítězil, nelze ani v rámci náhrady nákladů řízení přiznat částku, kterou za vypracování takové expertizy zaplatil. [viz Vlastimil Handl – Josef Rubeš a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 1. vyd. Praha 1985, s. 592].*

Ohledně uvedené otázky došel civilní soud k tomuto názoru: *Předložil-li žalobce k důkazu listinu, označenou jako znalecký posudek, aniž si soud sám zpracování takového znaleckého posudku vyžádal, je nutno na takovou listinu pohlížet ve smyslu § 129 OSŘ (nikoliv jako na znalecký posudek dle § 127 OSŘ), kterou je soud povinen hodnotit podle zásad, vyjádřených v § 132 OSŘ. [viz usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.3.2000 sp. zn. 9 Co 164/2000, publikované v časopisu Právní rozhledy, rok 2000, č. 9, s. 412].*

Uvedené poznatky a názory bezpochyby platí pro správní řízení obdobně.

V předmětném přestupkovém řízení tedy Ing. Vladimír Chládek nebyl znalcem ve smyslu § 56 věty první spr. ř. a jím vypracovaný posudek a dodatek č. 1 k němu nebyl znaleckým posudkem ve smyslu § 56 věty čtvrté spr. ř.

I když předložený posudek Ing. V. Chládky (včetně dodatku č. 1) není znaleckým posudkem ve smyslu § 56 věty čtvrté spr. ř., nýbrž pouze listinou (§ 53 spr. ř.), je samozřejmě třeba, aby se s ním orgán, který věc přestupku projednává a rozhoduje, vypořádal (což se týká jak správního orgánu, tak – v požadovaných mezích – i správního soudu). V této souvislosti je ovšem nutno mít na paměti, že předmětný posudek, resp. dodatek k němu, není veřejnou listinou, u níž se vychází z presumpce její správnosti (§ 53 odst. 3 spr. ř.), ale jen „soukromou“ listinou, u níž její správnost presumována není a jejíž věrohodnost je tudíž nezbytné vždy vážit také vzhledem k okolnostem daného případu.

Žalobce se předně dovolává zjištění z dodatku č. 1 posudku č. 18-754/2009, že nelze technicky doložit, že vozidlo Avia mělo zapnutý levý ukazatel směru jízdy a po jakou dobu byl zapnutý.

Soud tu rekapituluje, že to, že řidič B. dával znamení o změně směru jízdy vlevo, mají správní orgány za prokázané na základě důkladného zhodnocení (každého jednotlivě i ve vzájemných souvislostech) údajů zejména z výpovědí svědků P.B., Z.H. a P.P., výsledku kontroly funkčnosti světelné soustavy vozidla Lincoln a poznatků týkajících se poškození především vozidel Lincoln a Avia. Jelikož správní orgány opírají své zjištění o znamení změny směru jízdy o jiné podklady než technické doložení, má soud za to, že tvrzení o nemožnosti *technicky* doložit, že vozidlo Avia mělo zapnutý levý ukazatel směru jízdy (a po jakou dobu byl zapnutý), nemůže vyvrátit z předestřené řetězce podkladů pro rozhodnutí vycházející zjištění správních orgánů, že řidič vozidla Avia dával znamení o změně směru jízdy vlevo.

Žalobce se dále dovolává závěrů z dodatku č. 1 posudku č. 18-754/2009, že žalobce neohrozil v průběhu předjíždění žádné vozidlo a že – naopak – řidič vozidla Avia ohrozil svým manévrem žalobce jedoucího v levém pruhu.

Soud zde ponechává stranou, že citace textu není zcela přesná i že citované odpovědi mají určitý kontext. Daleko podstatnější je totiž to, že znalec – obecně vzato – posuzuje (toliko) skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, není však oprávněn prezentovat právní závěry. Že v daném případě vyjádření o tom, že někdo někoho ohrozil či neohrozil, tj. že má nebo nemá na kolizní situaci vinu, nepředstavují skutková zjištění, nýbrž právní závěry, je nabitelné. K takovým vyjádřením by proto nebylo lze přihlížet ani tehdy, kdyby byly učiněny v posudku znalce ustanoveného postupem podle § 56 spr. ř.

Vzhledem k uvedenému nemá soud za to, že by za použití uplatněných údajů z dodatku č. 1 posudku č. 18-754/2009 byly zpochybněny závěry správních orgánů, že zavinění dopravní nehody nelze klást k tíži řidiče B. Žalobní bod namítající, že řidič vozidla Avia měl přinejmenším spoluúcast na dopravní nehodě a že celá událost neměla být

posouzena jako přestupek, nýbrž jako trestný čin, tudíž nemohl být soudem shledán důvodným.

– 3 –

K polemice ohledně datace rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud konstatuje, že podle správního řádu se rozlišuje datum vydání rozhodnutí a datum vyhotovení rozhodnutí (srov. § 67 odst. 2 věta druhá spr. ř.). *Vydáním* rozhodnutí se podle § 71 odst. 2 písm. a) spr. ř. rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popř. jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám. *Vyhotovením* rozhodnutí se rozumí jeho podepsání osobou k tomu oprávněnou (srov. např. Jemelka, Luboš a kol.: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 287). Podle § 69 odst. 1 věty druhé spr. ř. písemné vyhotovení rozhodnutí dále [= kromě označení „rozhodnutí“ nebo jiného označení stanoveného zákonem] musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Z toho plyne, že jednou z dalších obligatorních náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí je datum jeho vyhotovení (nikoli vydání). V daném případě se na písemném vyhotovení předmětného rozhodnutí Městského úřadu Cheb, které bylo doručeno žalobci, nachází pouze datace „Cheb 21. ledna 2010“ a na písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí, které zůstává součástí správního spisu, se kromě toho nachází ještě otisk razítka „Vypraveno dne 22-01-2010“. Podle názoru soudu by sice výraz „rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru silničního hospodářství a dopravy, vydané dne 22. ledna 2010, pod sp. zn. 3757/2009 SHD, č.j. MUCH 5174/2010 SHD“ odpovídal ust. § 71 odst. 2 písm. a) spr. ř. (které ovšem upravuje lhůty pro vydání rozhodnutí), je však nesprávný proto, že je v rozporu s § 69 odst. 1 větou druhou spr. ř. (které přímo upravuje další náležitosti rozhodnutí), jelikož správní řád tu, jak uvedeno, oproti datu vydání preferuje datum vyhotovení rozhodnutí a nadto datum vydání je, jak vidět, oproti datu vyhotovení tomu, kdo má k dispozici jen příslušné rozhodnutí, ale nikoli též správní spis, jen obtížně přístupné. Ostatně i Městský úřad Cheb používá výrazu „rozhodnutí ze dne 21.01.2010“ (např. č.l. 158 správního spisu), ba dokonce výrazu „vydal dne 21.01.2010 rozhodnutí“ (č.l. 140 správního spisu). Rovněž soud pracuje s označením „rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 21.1.2010, sp. zn. 3757/2009 SHD, č.j. MUCH 5174/2010 SHD“. Lze tedy uzavřít, že žalovaným užitá datace rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není podle názoru soudu správná; to však představuje toliko takovou vadu řízení před správním orgánem, která evidentně nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. *a contrario*].

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Jak žalobce, tak žalovaný správní orgán souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. března 2012

Za správnost: Kovářiková

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce